

dige Poster (i Aar med lavt Prisniveau vil Lønnen til Gengæld kunne taale et Afdrag, uden at det kommer til at gaa ud over Forbruget af egentlige Livsformødenheder). Nu ligger der jo imellem de to Yderpunkter, de rene Luksusposter og de nødvendigste Livsformødenheder, en Mængde Budgetposter, der i jævn Rækkefølge danner Overgangen mellem de to Grupper, men herfra kan der bortses ved en skematisk Betragtning som den her anførte. Grænsen mellem den faste og den bevægelige Del af Lønnen bør utvivlsomt drages saaledes, at de fire foran nævnte Hovedgrupper (Føde, Beklædning, Brændsel med Belysning og Bolig) kommer til at repræsentere den bevægelige Del. Som yderligere Støtte herfor skal nævnes, at en stor Del af de Udgiftsposter, der falder udenfor de fire Grupper, som Regel er mindre paavirkelige af Prissvingningerne indenfor kortere Tidsrum; dette gælder saaledes bl. a. Udgifter til Skatter, til Forsikring, til Undervisning, til Foreningsbidrag o. l. Endelig er der et rent praktisk Hensyn, der taler for — ja egentlig gør det nødvendigt — at lade den Del af Budgettet, der falder udenfor de fire Hovedgrupper, være „fast“; det er Vanskeligheden ved for de herhen hørende Poster at tilvejebringe et brugeligt statistisk Materiale til Beregning af Prissvingningerne.

Ved Opstillingen af den foreslaaede Skala for Delingen af Lønningerne i en fast og en bevægelig Del er man nu gaaet frem paa følgende Maade.

Paa Grundlag af en af Det statistiske Departement foretagen Bearbejdelse af et større Antal Tjenestemandssregnskaber for Aaret 1916, er det beregnet, at den Del af Aarsbudgettet, der medgik til de 4 Hovedposter: Fødevarer, Klæder (Fodtøj og Vask), Brændsel (og Belysning) samt Husleje, udgjorde for Indtægtsklassen 2—3 000 Kr.: 69 pCt., for 3—4 000 Kr.: 65 pCt., for 4—5 000 Kr.: 61 pCt. og for Indtægtsklassen 5—10 000 Kr.: 57 pCt. Af en tilsvarende Beregning, ligeledes foretaget af Det statistiske Departement fremgaar det, at af et Arbejderbudget paa

2 000 Kr. i 1914 medgik 83 pCt. til de fire nævnte Hovedposter. Med Støtte i de her anførte Tal har man opbygget de foreslaaede Regler om Delingen af Normallønnen i en fast og en bevægelig Del. Af praktiske Grunde, for at lette Beregningen af Lønreguleringstillæg og Fradrag, er Skalaen indrettet saaledes, at den bevægelige Del af Lønnen altid er et med 100 deleligt Tal. For de lavest lønnede Tjenestemænd med Normallønninger under 1600 Kr. udgør den faste Del kun mellem 100 og 199 Kr. Fra 1600 Kr. til 3999 Kr. er Skalaen opbygget med Lønningsintervaller paa 200 Kr.; fra 4000 Kr. til 6000 Kr. er Lønningsintervallerne 400 Kr. Endelig slutter Skalaen med et Lønningsinterval paa 600 Kr. (6000—6600 Kr.). For hvert Lønningsinterval paa 200 resp. 400 og 600 Kr. stiger den bevægelige Del af Lønnen med 100 Kr. Det vil ses, at Skalaens almindelige Tendens — at den bevægelige Del af Lønnen bliver forholdsvis mindre, jo højere man rykker op paa Lønstigen — yderligere forstærkes for de højere Lønningers Vedkommende derved, at Lønningsintervallerne fra 4000 Kr. fordobles. Virkningen heraf er, at den bevægelige Del af Lønnen for de højere Lønningers Vedkommende bliver mindre end Udgiftssummen for de 4 Hovedposter. Da endvidere de Grunde, der i al Almindelighed taler for at anvende Lønregulering, ikke med fuld Styrke kan gøres gældende overfor de højeste Lønninger, har man ladet Skalaen for Deling mellem fast og bevægelig Del af Lønnen standse ved 6600 Kr. (bevægelig Del 3300 Kr.); den bevægelige Del kan altsaa ikke i noget Tilfælde være over 3300 Kr.

Den foreslaaede Skala tænkes anvendt umiddelbart i alle Tilfælde, hvor Normallønnen udelukkende ydes i Penge. Hvor der ved Siden af Pengelønnen ydes Naturalier som fri Bolig (med eller uden Brændsel), Brug af Jordlod, fri Forplejning o. l., vilde det være urimeligt at bestemme den bevægelige Del af Lønnen alene efter Pengelønnen, idet den Del af Lønnen, der ydes i Naturalier, bevarer sin reelle Værdi for Tjenestemanden, uden